

Thầy Giáo Trường Và Thầy Giáo Lý

Contents

Thầy Giáo Trường Và Thầy Giáo Lý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6: Lễ Thất Tịch	5
7. Chương 7: Ngày Nhà Giáo	8
8. Chương 8	9
9. Chương 10	10
10. Chương 11	12

Thầy Giáo Trường Và Thầy Giáo Lý

Giới thiệu

Tên gốc: Trường lão sư Lý lão sư – Tình trạng bản gốc: Hoàn (19 + 3) Thể loại: đam mỹ, hiện đại, hõ công, H vănE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-truong-va-thay-giao-ly>

1. Chương 1

Thầy Trường là giáo viên chủ nhiệm ở trường cấp ba XX, nhậm chức đã sáu năm.

Thầy Lý muộn hơn hẳn hai năm, nhậm chức giáo viên Vật lý đã bốn năm, kiêm giáo viên phụ trách một năm, năm nay là năm thứ hai làm giáo viên phụ trách.

Hai vị thầy giáo thông đồng vào cái năm thầy Lý lên làm giáo viên phụ trách, đại khái là giáo viên phụ trách và giáo viên chủ nhiệm phải tiếp xúc với nhau nhiều hơn bình thường, thầy Trường nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng (*), quyết đoán đuổi vuốt sói.

(*) nghĩa bóng là gần gũi người có thể lực nên được hưởng lợi lộc trước, có thể tự suy ra nghĩa ngữ cảnh nhé ~

Hôm nay chính là tròn một năm kể từ ngày bọn họ xác định quan hệ.

Thật ra thì cũng chẳng có gì khác thường, tiếng giảng bài và đọc bài trong trường học vẫn êm dịu như vậy, tiếng gió thổi qua lá cây kêu “xào xạc” bên ngoài trường vẫn nghe vui tai như vậy.

2. Chương 2

Hết tiết hai là thời gian nghỉ giữa giờ của trường cấp ba XX.

Học sinh toàn trường nối đuôi nhau thành vòng tròn ở thao trường, chạy ba vòng. Bọn học sinh kêu la không ngớt, mấy cái chuyện như cả gan đứng lên ồn ào đòi bãi công cũng không phải là không có.

Để trấn an và đốc thúc học sinh, lãnh đạo trường cổ vũ giáo viên phụ trách vào chạy cùng.

Có người lười biếng chạy một vòng rồi vào giữa vòng mà đứng, “dùng mắt” chạy tiếp với học sinh lớp mình. Lý Hoán luôn chạy cùng học sinh từ bước đầu tiên đến tận lúc ra khỏi thao trường, thế mà hôm nay lại vắng mặt.

Từ Xuân là người cuối cùng rời phòng học nhớ ra, sau khi hết tiết hai, thầy phụ trách đến phòng học tìm lớp trưởng nói chút chuyện gì đó, chờ người đi rồi, thầy Lý cũng định ra cửa thì thầy Trương chủ nhiệm lại bước vào.

Chẳng lẽ thầy Trương giữ người lại nói chuyện?

Từ Xuân lúc nào cũng vậy, nghĩ cũng chỉ nghĩ trong lòng. Cậu cúi đầu nhìn chăm chăm vào gót chân của người trước mặt, chạy theo từng bước, mới đó đã thở hổn hển đến độ quên cũng gần sạch sành sanh.

Từ Xuân và vài tên học sinh sau cùng ra khỏi phòng học gặp được thầy Trương chủ nhiệm, lễ phép chào thầy: “Thầy Trương.”

Cặp mắt đào hoa câu hồn người của Trương Trình cong lên, trước tiên là nhìn Lý Hoán rồi mới gật đầu với bọn họ: “Chào mấy đứa.”

Học sinh phân tán lẻ tẻ cùng chạy về phía thao trường, trong phòng học chỉ còn lại có hai người.

Trương Trình đến chỗ Lý Hoán, ấn y lên góc tường, nhìn ngay chính diện, ba trăm sáu mươi độ không góc chết vào... điểm mù ở bên dưới.

Cửa thủy tinh bên cạnh được mấy đứa học sinh lau bóng loáng, có thể thấy rõ bọn nhỏ đang đứng xếp thành hàng dưới thao trường.

Trương Trình nhẹ vòng tay ôm hông Lý Hoán, nhìn từ sau lưng sẽ không đoán ra được gì, chỉ thấy hai người đứng hơi gần nhau.

“Sao rồi, có ổn không?” Hắn một bên hỏi, cái tay để trên lưng Lý Hoán một bên lại nhẹ nhàng xoa vuốt.

“... Không có chuyện gì.” Lý Hoán cho tay đẩy, thỉnh thoảng lại bị hắn mỗ một cái trên môi.

Trương Trình: “Hôm nay cũng không cần phải chạy với đám nhóc đáng ghét kia.”

Lý Hoán nhìn chăm chăm vào mắt hắn, đôi mắt kia như thư như họa, một là thư tình, một là họa ái (*). Đêm qua cũng vì sa vào đôi mắt này, mới có thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

(*) thư là sách, bức thư; họa là tranh vẽ; tình ái chính là tình yêu. Câu này đại để là nói về đôi mắt đẹp, khiến cho người ta sa vào tình ái.

Ánh mắt Lý Hoán lạnh dần, đối nhìn thành trừng, còn chưa kịp mở miệng, Trương Trình đã ra vẻ tủi thân trước: “Quanh đi quẩn lại toàn là em dè anh, lần nào cũng lấy chạy bộ ra làm cớ...”

Lý Hoán: “Quanh đi quẩn lại...”

Trương Trình: “Chỉ có hôm qua là không phải thôi à.”

Bên môi Lý Hoán câu lên thành một nụ cười: “Ai bảo anh tâm cam tình nguyện.”

“...” Trương Trình đỡ trán thở dài, “Anh tâm cam tình nguyện, chính xác là tại anh tâm cam tình nguyện để em làm!”

oOo

Chito Yasumi: Mai mình phải về quê nên chương này đăng sớm, mai không đăng nhé.

Giải thích về xưng hô: Trong bản gốc đều dùng “ta – ngươi”, hai nhân vật chính đều xưng hô với nhau như vậy, xưng hô này là ngang hàng, nhưng mình không muốn dùng nó vào bản edit. Tiếng Việt lại không có xưng hô nào phù hợp với tuổi tác và quan hệ người yêu của hai người, vậy nên mạn phép được dùng “anh – em” trong lời Trương Trình nói với Lý Hoán, và ngược lại là “em – anh”. Truyện cũng không đề cập ai lớn tuổi hơn (hoặc là có nhưng mình không để ý), và tuy truyện này không phân công thụ, nhưng xuyên suốt cả bộ truyện, người đọc sẽ có cảm giác Lý Hoán là người được Trương Trình sủng và che chở nhiều hơn.

Còn dùng “hắn” và “y”, thật sự không tìm được từ nào phù hợp để chỉ hai người này, nhất là cái từ để chỉ người có tính cách giống như Trương Trình, vậy nên cứ tạm để vậy, nếu tìm thấy cách dùng nào hay hơn thì mình sẽ sửa lại.

3. Chương 3

Lý Hoán không cùng chạy, bọn học sinh đều thấy không vui.

Tiết 3 chính là tiết Vật lý.

Một đám học sinh đầu đầy mồ hôi ngồi ngã trái ngã phải trên ghế, mấy học sinh nữ ngồi phía trước phàn nàn với Lý Hoán vào lớp sớm: “Thầy à, hôm nay sao lại không chạy chung với tụi em? Không có thầy, cả đám tụi em đều chạy không nổi luôn.”

Thầy Lý vai thẳng eo nhỏ chân dài cất bước chạy bộ chính là một loại cảnh đẹp, lần nào chạy bộ nào đám học sinh cũng ngẩn nhìn say sưa cho đến tận lúc chạy xong.

Lý Hoán cười nói xin lỗi với bọn nhỏ: “Xin lỗi, hôm nay bị cảm.”

Bọn nhỏ a lên một tiếng: “Vậy thầy lên lớp ổn chứ? Thầy có muốn nghỉ ngơi chút không, tụi em tự học cũng được, sẽ ngoan ngoãn, không để Từ Tiểu Xuân phải nhắc nhở đâu.”

Bọn nhỏ nói đến hợp lý hợp tình. Lý Hoán liếc nhìn bạn học Từ Xuân lần nào chạy bộ xong cũng mệt đến độ nửa tê liệt: “Bệnh vặt thôi, không sao đâu.”

Từ Xuân vẫn còn đang thở đến nỗi nói không ra hơi vậy mà còn lo lắng suy nghĩ: Lần trước thầy cũng bị cảm cúm, giọng nói cũng khàn cả nhưng vẫn lên lớp cùng chạy, lẽ nào lần này nghiêm trọng lắm sao?

4. Chương 4

Thứ sáu tan trường, xung quanh cổng trường kín xe kín cộ, chật như nêm cối.

Lý Hoán đang ngồi trong văn phòng, thừa dịp sắp xếp lại mấy thứ lặt vặt.

Trương Trình một tay dứt túi, lắc la lắc lư đến trước cửa văn phòng của tổ khối 8 (*), đưa tay tùy ý gõ vài cái lên cửa rồi đi thẳng vào trong.

(*) câu này không hiểu lắm nên chỉ biết edit theo cảm nhận thôi, ai đó hiểu thì cứu tui với @.@ Đây là nguyên văn: ,

Trong phòng làm việc còn mấy giáo viên khác cũng đang định chờ đường ngoài cửa thông rồi sẽ đi, nhìn thấy Trương Trình thì chào hỏi: “Chủ nhiệm Trương, thầy cũng chưa về ha.”

Trương Trình: “Ừa, nhiều người quá, có đi cũng không được.”

Có người thấy hần chạy lại chỗ Lý Hoán bên cửa sổ: “Lại tìm thầy Lý hả?”

Trương Trình gật đầu: “Ừ, nói chút chuyện về đám học sinh lớp một (*) ấy mà.”

(*) lớp một ở đây là lớp thứ nhất trong khối, tức là gọi tên lớp bằng số thứ tự, ví dụ như lớp 6-1, 6-2, v.v

Hần mới vừa tới cạnh Lý Hoán, Lý Hoán đang bận sắp xếp đồ đạc, ngẩng đầu liếc hần một cái rồi lại cúi xuống: “Về gấp hả?”

Trương Trình lười biếng tựa vào cạnh bàn, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được mà nói: “Ừ, lòng ta đã bay về phía bao la ——”

Lý Hoán cầm tập tài liệu đặt cạnh tay mình vỗ hần một cái: “Xàm xàm không lựa chỗ.”

Trương Trình cảm mồm, vẻ không sao cả: “Được được, không nói nữa.”

Hần yên lặng nhìn Lý Hoán sắp xếp lại mớ đồ đạc lộn xộn một lát, lại ngược mắt nhìn qua cửa sổ, thấy cổng chính vẫn còn kẹt cứng, tay phải này giờ vẫn giấu sau lưng đưa ra, thả một hộp sữa tươi trước mặt Lý Hoán.

Trương Trình: “Lát xong thì gọi anh.”

Mượn bàn làm việc che chắn, Lý Hoán nặn nặn cánh tay xuôi bên người hần một cái, coi như trả lời.

5. Chương 5

Khó khăn lắm mới ra khỏi cổng trường, hai người lại bị kẹt trên đường về nhà.

Trương Trình mặt không cảm xúc nhìn đuôi xe sáng đèn đỏ chói đằng trước, ngón tay gõ gõ tay lái.

Lý Hoán nhìn hần, nhin không được cười ra tiếng.

Trương Trình bất mãn nhìn qua, đang định nói gì thì, Lý Hoán hắt cằm.

“Nhích tới rồi kìa.”

Trương Trình lập tức nổ máy theo sau, còn mấy mét nữa là tông trúng đuôi xe người ta thì dừng lại.

Lý Hoán ngồi trên ghế phó lái duỗi người, chỉnh lưng ghế dựa nằm ngang, ngáp một cái, cong môi: “Em nghỉ một lát, anh cứ từ từ ha.”

Tám giờ, chiếc ô tô rớt cục cũng lợi được ra khỏi vũng bùn một cách gian nan, đến tám giờ hai mươi mới về tới nhà.

Vừa mới vào, Trương Trình đã xoay người ấn Lý Hoán lên cửa găm cho một cái, rồi lại tiếp tục găm hai ba bốn cái.

Lý Hoán bị hần găm cắn hơi ngửa đầu lên, để lộ chiếc cổ thon dài.

Một tay Trương Trình đặt bên gáy y, ngón cái nhẹ vuốt hằn kết nhô ra.

Lý Hoán nắm ngón tay hần: “Ăn cơm trước đã.”

Cơm nước xong, Trương Trình rót cục cũng chờ được món tráng miệng ngọt của mình, đúng là một ngày vừa áp lực vừa thăng hoa.

Lý Hoán tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường, đặc biệt hiền lành, ngoan ngoãn để cho hần làm.

Hành lang tối qua đã được khuếch trương vẫn rất chặt rất ấm, lại thiếu đi chút cảm giác gì đó không rõ so với lúc thường. Trương Trình ấn người xuống để cây trường thương của mình ra ra vào vào, như một con

sói đang tuần tra lãnh địa. Mỗi một tất đất hần đều rõ như lòng bàn tay, húc vào làm cho Lý Hoán thoải mái hừ ra tiếng.

Bên dưới của Lý Hoán chĩa vào giữa hai người, theo sự lay động của thân thể, một ít chất lỏng trong suốt chảy ra từ trong lỗ nhỏ.

Một tay Lý Hoán xoa xoa đầu vú bị Trương Trình cắn cho sưng to lên, một tay lần mò dưới thân, bị nửa câu nói của Trương Trình cản lại.

Trương Trình dùng một tay của mình bao lấy tính khí đang vênh cao kia, từ từ tuốt từ gốc đến quy đầu.

Dòng điện sáng khoái bùng nổ trong cơ thể Lý Hoán, y yếu ớt nắm cái tay kia của Trương Trình, thở gấp: “Có... có phải là nhớ nó không...”

Trương Trình đâm cho Lý Hoán kêu đau một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng, ngày nào anh cũng nhớ nó thương nó, vậy nên, chờ xong lần này, nếu em còn sức, thì cứ lại đây làm anh đi!”

Trương Trình sao có thể để Lý Hoán còn sức phản công được. Thời gian lần này kéo dài lâu hơn hẳn bình thường, đến lúc hai người cùng tiết ra xong, hần cũng gần như cạn kiệt sức lực, nằm úp sấp trên người Lý Hoán, kề bên tai y thủ thủ: “Lý Hoán... Lý Hoán...”

Lý Hoán miễn cưỡng nâng mí mắt lên: “Ừ?”

“Anh yêu em.”

Lý Hoán nhẹ cười ra tiếng, vỗ vỗ vào thắt lưng hần: “Biết mà.”

Trương Trình hỏi tiếp: “Còn em?”

Lý Hoán: “Cho em làm rồi mới yêu.”

Trương Trình cười: “Còn sức à, nhắc chân lên nổi không?”

Lý Hoán đưa chân đá vào bên người hần: “Để dành lần sau đi.”

Hai người tắm rửa xong, tắt đèn đi ngủ.

Lý Hoán xoay người, mặt đối mặt với Trương Trình, giọng nói nhẹ nhàng, thanh thanh: “Em cũng yêu anh.”

Trương Trình vui vẻ, miệng cười toe toét: “Anh biết trước rồi.”

Bảo bối của anh...

6. Chương 6: Lễ Thất Tịch

(Ngày Thất Tịch, theo văn hóa phương Đông, nhất là các nước Đông Á và Đông Nam Á, là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là Ngày Valentine châu Á. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngưu và Chức Nữ được gặp nhau bên cầu Ô Thước. Nguồn: Wikipedia Tiếng Việt)

Thất tịch năm nay rơi vào thứ hai, là ngày mà tiểu học trung học cao trung đều phải kéo cờ.

Ủy viên thể dục lớp Lý Hoán vai nâng cờ đỏ, chân dài sải từng bước rộng đến dưới đài kéo cờ...

Học sinh đứng xếp hàng bên dưới có không ít đứa ôm đầu, nhìn cũng không phải là màu cờ rực rỡ, mà là người nâng cờ. Tầm tắc, nhìn vai rộng eo nhỏ, trên cánh tay, bắp đùi đều có cơ bắp. Ủy viên thể dục bị những ánh mắt như lang sói bên dưới hun cho da dẻ đỏ hồng, mặt nghiêm như khúc gỗ giao cờ đỏ lại cho Từ Xuân.

Trên nền bài Quốc ca vang vọng, Từ Xuân kéo cờ không nhanh không chậm, tiếng nhạc nhỏ dần đi, cờ cũng vừa lúc lên đến vị trí cao nhất.

Sau đó chính là đủ thứ phát biểu...

Lý Hoán khoanh tay, đứng trên đài chỉ huy cách đó không xa, trên môi nở một nụ cười ôn hòa.

Trương Trình đứng ngay bên cạnh không có hành động gì, nhìn y vài lần, lại nhìn qua mấy đứa nhỏ lớp mình, đôi mắt đào hoa căng lên cũng sắp biến thành mắt phượng.

Cả năm chỉ có mỗi một cái Thất tịch, thế mà bảo bối của hắn lại quay qua liếc mắt đưa tình với đám nhãi con còn chưa đủ lông đủ cánh kia, thiệt muốn chia tay quá đi! (chém...)

Chiều tan tầm, hai người cũng không về chung, Trương Trình về trước, gần tám giờ tối, Lý Hoán mới hời hả chạy về.

Mở khóa vào nhà, đèn đóm không bật lấy một bóng, trong phòng tối om, chút ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ chiếu soi sáng ra một cái bóng đen trên sa lon.

Lý Hoán bật đèn phòng khách lên, chỉ thấy một tên Trương Trình đầu gối đang ngồi trên sa lon, đầu cũng không quay lại, chỉ là bị đèn chiếu vào, híp mắt nhú mày.

(đầu gối ở đây hiểu theo nghĩa bóng, là ngu ngốc đầu độn chậm tiêu đơ như khúc gỗ ấy)

Lý Hoán trở tay đóng cửa lại, đi tới hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Hai người bên nhau lâu như vậy, y có thể nhìn ra Trương Trình đang giận, kiểu gì cũng là giận mình, nhưng mà lại không biết là giận cái gì dỗi.

Trương Trình: “Em có biết hôm nay là ngày gì không?!”

Lý Hoán: “Biết nha, lúc này lên lớp mấy học sinh nữ trong lớp còn hỏi em có ở bên bạn gái hay không đó.” Y nói mà còn cố tình nhấn mạnh hai chữ bạn gái. Vốn là muốn trêu hắn một chút, ai dè đầu Trương Trình thoáng cái nhảy dựng lên, khí thế hung dữ đi thẳng vào phòng ngủ: “Vậy thì cứ đi kiếm bạn, gái của em mà ở bên đi!”

Lý Hoán nín cánh tay hắn lại, quăng người lên sa lon rồi ấn xuống: “Anh phát thần kinh cái gì?”

Trương Trình: “Đám nhóc con kia của em đứa nào đứa này tươi ngon mọng nước, nhắm mắt vợ đại một đứa cũng có thể tốt hơn anh, cứ đi tìm bọn nó đi!”

Lý Hoán nhớ lại ánh mắt khó hiểu của Trương Trình khi nhìn qua mình lúc kéo cờ sáng nay, phút chốc đỏ khóc đỏ cười: “Lại ăn dấm chua vớ vẩn gì nữa!”

Thật ra Trương Trình cũng lần này ăn dấm chua rất vô duyên, nhưng suốt cả ngày Lý Hoán toàn lo cho đám nhóc con kia mà không ngó ngang gì đến hắn, vốn là một mớ buồn bực lại để nó bắt đầu lên men trong hũ, cứ vậy thôi cũng đủ làm Trương Trình tự hun ngã mình luôn.

Bây giờ nắp bình dấm chua bị mở ra, hun ngã luôn Lý Hoán, vị chua cũng theo đó phai bớt đi.

Nét mặt của Trương Trình dần bình tĩnh lại, ngoài miệng vẫn chưa chịu buông tha: “Sáng nay em nhìn ánh mắt của bọn nó... Ừm –”

Lý Hoán chặn miệng hắn lại, ngón tay thon dài dò vào vạt áo T-shirt, cởi khóa quần ra: “Nếu đã có tình thân lẫn qua lẫn lại như vậy, không bằng lẫn chỗ khác.”

Trương Trình tự biết đuối lý, chỉ từ chối cho ra vẻ.

Sáng mai Lý Hoán còn phải chạy chung với đám nhóc con, nếu hắn làm Lý Hoán đau lòng, tự hắn cũng đã thấy đau lòng!

Huống hồ, trình độ kĩ thuật của Lý Hoán đã kinh qua vô số lần mài giũa cùng hắn, hoàn toàn vượt hẳn số đông...

Đang lúc suy nghĩ linh tinh, một tay Lý Hoán đã men theo khe hông, dò một ngón vào bên trong Trương Trình.

Hai chân Trương Trình đều bị y gác lên vai, dưới ánh đèn phòng khác sáng ngời, bị ép mở ra nơi bí ẩn.

Ngón tay ra ra vào vào có khớp xương hơi nhô lên, câu thịt ruột đỏ tươi cũng như tất cả cơ quan cảm giác trong cơ thể ra.

Đường nhìn của Lý Hoán dời lên, đối diện với đôi mắt đào hoa đang khép hờ của Trương Trình. Tựa như hai cánh hoa đào ngậm trong bầu rượu, tỏa hương thơm say đắm.

Cặp mắt đào hoa kia của Trương Trình được trời cao ưu ái, gặp người câu người, bản thân y nếu cũng ghen, thì sớm đã bị đau dạ dày.

Thầy Trương chủ nhiệm bình thường luôn mang vẻ mặt có chút không đứng đắn lắt lư (*) trong trường học, giờ lại bị mình áp dưới thân, vui vẻ hay đau đớn đều bị mình nắm trong tay, giống như người này chính tay giao ra một cái đuôi nhỏ nhắn lông xù vậy.

(*) từ “lắt lư” để ở đây có vẻ hơi lạ, hơi vô duyên, nhưng mình chưa tìm được từ nào thay thế từ này cả, tại mình cảm thấy từ này nó thể hiện được con người của Trương Trình, cái kiểu ung dung tùy ý, thiếu dàng hoàng nghiêm túc, cà lơ phớt phơ nhưng lại không đáng ghét của bạn í, nói chung là cảm giác thì khó mà giải thích được lắm... Nói chung là giữ lại từ này để đúng với cảm nhận của bản thân.

Tác phong của Lý Hoán khi làm chuyện này lúc nào cũng là ôn hòa, vừa trực tiếp vừa dứt khoát, không chơi đùa này nọ thái quá, chỉ đâm vào mỗi một điểm mẫn cảm trong huyết mà cũng có thể đâm tới sáng, trong thân thể cao lớn kia tích tụ một lượng sức không thể ước chừng.

Lý Hoán khuấy động trong cơ thể Trương Trình cho đến khi bốn bề đều đã mềm nhũn, dừng lại một chút, không đợi Trương Trình kịp mở miệng thắc mắc, cúi người ôm thắt lưng hắn, sau đó chột xoay người hắn lại.

Trương Trình có cảm giác mình cũng bị đâm cho thủng luôn rồi. Một tay hắn đặt ở bụng dưới của Lý Hoán, một tay đè mình lại, hơi cong người để lấy hơi, dẫu môi: “Em... Không phải là em không thích như vậy sao?”

Lý Hoán gật gật đầu: “Mệt lắm.”

Trương Trình cắn răng, cứ tưởng cái thứ trong người mình đã đâm sâu nhất, ai dè phát hiện nó còn đang chen tiếp vào trong không ngừng nghỉ: “Vậy em...”

Lý Hoán bóp bóp cái hông đàn hồi cực tốt trong tay, trong con người bừng cháy một ngọn lửa đỏ hừng hực, nhìn Trương Trình: “Vậy nên, anh tự di chuyển đi.”

Trương Trình tự huyền hoặc mình bằng tư thế, coi mình là bên đang làm người ta, quỳ gối trên ghế sa lon, từ từ nhấc hông lên rồi bất chấp ngồi thẳng xuống.

Nhấp nhấp nhô nhô một hồi, thể lực của hắn dần cạn kiệt, mà Lý Hoán lại không có chút dấu hiệu nào là muốn bắn.

Lý Hoán đưa mắt nhìn lên, thấy Trương Trình nhú mày, hai mắt nhắm chặt, hai chân rõ ràng đã phát run mà vẫn còn cắn răng quyết chống đỡ, hắn đã hạ quyết tâm “làm” cho y bắn ra.

Y cong môi, một tay để trên bắp đùi đang căng lên của Trương Trình, một tay sờ lên đầu vú trước ngực hắn, lúc hắn kiệt sức ngồi xuống một lần nữa thì đỉnh nhẹ lên một cái.

Một cú đó đã hoàn toàn đẩy chút sức chiến đấu còn lại của Trương Trình về không, hắn thở phì phò, ngồi co quắp bất động trên háng Lý Hoán.

Lý Hoán nhìn chằm chằm vào mắt hắn, không nói tiếng nào, di chuyển ngón tay.

Đôi mắt kia thấm đẫm tầng tầng hơi nước, hệt như hai đầm hoa đào dưới cơn mưa phùn kéo dài, ngay lúc vừa đầy tràn thì ngừng lại, trên mặt đầm là sương mù mờ ảo, đưa lối cho một trái tim đang đập liên hồi từ từ chìm vào làn nước...

Vừa mới dừng động tác lại, sự tồn tại của bàn tay vẫn không ngừng hoạt động trước ngực bỗng rõ ràng hơn hẳn, đầu vú bị sự kích thích rõ rệt ấy làm trướng ra, đầu ngón tay của cái tay kia vẫn còn xoa véo liên tục, khiến cho hành lang phía sau cũng theo đó cũng ngo ngoe co rút khó nhin.

Trương Trình bắt cái tay trước ngực, nắm chặt trong tay mình: “Cho em ghen phát nổ luôn đi!”

Lý Hoán nghe vậy cũng không thêm phản bác, dùng cách mình thích nhất, bóp mông Trương Trình, tính khí dưới thân vọt hết vào rồi lại rút ra phân nửa, lực độ lần nào cũng mạnh mẽ vững vàng, nghiền vào chỗ trí mạng của Trương Trình, phía trước của hắn vì bị nghiền ép, co giật bắn ra, chính y cũng chìm trong từng làn từng làn khoái cảm bức người, trong thân thể không ngừng co thắt của Trương Trình, phun ra một đóa hoa dâm mỹ.

Sau khi phát tiết ra, Trương Trình kiệt sức nằm sấp trên ngực Lý Hoán, được người ta hôn nhẹ một cái lên đỉnh đầu.

Giọng Lý Hoán rất dịu dàng: “Đêm nay cực khổ rồi.”

Trương Trình hoãn lại trái tim đang đập dữ dội, vẫn cứ mạnh miệng như trước: “Vì bảo bối phục vụ.”

Lý Hoán: “Vậy sang năm anh có còn muốn phục vụ không?”

Trương Trình sững sốt, nhếch môi đầy mãn nguyện: “Ai phục vụ ai?”

Lý Hoán nhìn hắn cười: “Em phục vụ anh, được chưa?”

Trương Trình gật đầu: “Được không đó, thật ra ngày hôm nay cũng –”

“Nếu như Thất tịch rơi vào cuối tuần mới tính.” Lý Hoán nhỏ giọng bổ sung nửa câu sau.

Trương Trình xoay người cầm điện thoại, coi ngày.

7. Chương 7: Ngày Nhà Giáo

Lý Hoán mới đi dạy có vài năm, nhưng năm nào đến ngày Nhà giáo cũng nhận được đủ loại quà tặng, nào hoa nào cỗ nào các loại thiệp, đôi lúc còn có mấy món đồ thủ công nho nhỏ hết sức độc đáo.

Tối Chủ nhật đó học sinh nào cũng đến trường, lúc bảy giờ, tiếng chuông tự học buổi tối vang lên, Lý Hoán vừa vào phòng học, đến bàn giáo viên nhìn xuống mặt bàn đã thấy một phong thư trắng tinh nằm ngay trên đó.

Mấy học sinh ngồi dưới thi thoảng lại lên ngẩng đầu dòm một cái, thấy mình cầm phong thư thì lại quang minh chính đại nhìn chăm chăm.

Ngón tay Lý Hoán kẹp phong thư quơ quơ trước mặt bọn nó.

Mấy đứa nhỏ đều lắc đầu, tỏ ý không phải em, em không biết ai gửi đâu.

Lý Hoán lại chỉ vào mình.

Bọn nhỏ gật đầu, gửi thầy đó, mở nhanh đi.

Lý Hoán nở nụ cười bất đắc dĩ, ngồi xuống chỗ bàn giáo viên, rút bức thư ra.

Đầu tiên, mở đầu là —— Thầy thân mến.

Liếc mắt là biết chữ người nào, Lý Hoán thân nhiên đọc tiếp, đoạn thứ nhất là một đồng lời khen.

Đoạn thứ hai lại có chút không thể nhìn.

“... Em muốn nắm tay thầy, sờ vào từng nơi một trên cơ thể thầy, từ trong ra ngoài đều là của em.

Nhưng em cũng biết thầy sẽ không ngoan ngoãn để em làm, có thể là sẽ cầm lấy tay em, chỉ dùng một bộ phận duy nhất kia chạm vào và cảm nhận nơi chỉ thuộc về thầy trong cơ thể em. Tiếng thở dốc của thầy chính là thứ âm thanh đẹp dễ nhất trên thế giới này. Khi tinh dịch nóng bỏng rót đầy vào cơ thể em, tiếng thở dốc của thầy như một khúc nhạc nhẹ nhàng vang lên bên tai, em cũng sẽ giao đời đời con cháu của mình vào tay thầy...”

Một câu cuối cùng là ——

Xin hãy để chúng ta được cùng làm tình đến già, dù thân thể héo hon cũng không ngăn được tâm linh hòa hợp, chúng ta tay trong tay, vẫn sẽ làm tình cùng nhau như vậy.

Lý Hoán mặt không đỏ tim không vội nhét thư lại vào bao, tiện tay kẹp trong tập tài liệu của mình, mắt liếc qua đám học sinh với vẻ mặt thất vọng bên dưới.

Bọn nó không biết ai đưa? Có quỷ mới tin.

Năm phút trước khi chuông tự học buổi tối vang lên, Trương Trình thừa dịp Lý Hoán còn đang ở trong văn phòng, cầm bức thư đã viết xong vào phòng học của lớp 1, để trên bàn giáo viên, quay qua nói với đám học sinh: “Không được mở ra đọc nghe chưa.” Hắn chỉ vào camera, uy hiếp: “Mấy em làm gì thầy thấy hết.”

Xong chuyện, Trương Trình quay lưng đi.

Đùa sao, không đi thì đến lúc Lý Hoán tới, thấy cả người lẫn thư, đây là ngựa đòn đúng không, ngựa đòn đúng không, đúng là ngựa đòn mà.

P/s: “ngựa đòn” ở đây vốn là “tìm làm”, tìm trong tìm kiếm, còn làm trong_. Trong “tìm người tới ‘làm’ mình” á._. Để ngựa đòn cho xuôi mắt @.@

8. Chương 8

Sau khi có thành tích của kì thi tháng thứ nhất, lớp 1 đứng thứ hai về tổng thể, riêng môn Vật lí thì bỏ hạng hai xa lắc.

(Ở đây đứng thứ hai là về kết quả của tất cả các môn thi, ngoài ra có thêm bảng xếp hạng kết quả thi từng môn của từng lớp nữa, ở môn Vật lí thì lớp 1 đứng thứ nhất.)

Giờ Vật lí của Lý Hoán được đánh giá xuất sắc, lãnh đạo nhà trường tổ chức cho các giáo viên các lớp đến học hỏi kinh nghiệm, ngoài ra còn có của trường khác.

Lý Hoán đứng trên bục giảng, bình thản giảng bài.

Các giáo viên ngồi phía sau, ở dưới đó thầm thì, y thật sự chỉ mới đi dạy có 4 năm thôi sao?

Trương Trình thính tai, nghe vậy có chút không vui, nhưng ngay sau đó sự kiêu ngạo từ trong lòng lại toát ra: “Đây là tính cả một năm thực tập của năm tư đại học đó.”

Hắn nhìn Lý Hoán vẽ một mũi tên nhỏ chỉ phương của lực trên bảng đen, lực độ dứt khoát còn mang theo sự dẻo dai, mũi tên vẽ ra như ẩn chứa cốt thép...

Ánh mắt lạnh lẽo dời xuống.

Lý Hoán vẫn là một thân áo sơ mi sáng màu phối với quần thường. Vạt áo sơ mi được đóng chỉnh tề trong lưng quần, phô bày tuyến thắt lưng với độ cong đẹp đẽ, chiếc quần vừa người được cái mông căng lên vừa đúng, không rộng thùng thình cũng không có vẻ bó chặt...

Lý Hoán nói cái gì nghe cũng không lọt, tạp âm trong lòng quá lớn, làm máu chạy trong huyết quản cũng phát ra tiếng ồ ồ.

Cứ mỗi lần Lý Hoán dạy một đám học sinh mới, sẽ có không ít đứa bày tỏ sự tán thán từ tận đáy lòng với vóc dáng của y, đứa mê trai nghiêm trọng thậm chí còn nhìn chăm chăm một chỗ suốt cả tiết học, nhìn viên phấn trắng y cầm trên tay, khi viết khi vẽ.

Nhưng rất nhanh sau đó đám học sinh đã phát hiện ra, bọn nó sai rồi, sai lầm vô cùng trầm trọng! Tiết học của thầy Lý tựa như vàng thái dương trên bầu trời vậy, nếu chỉ chăm chăm vào mỗi một vẻ bề ngoài thôi thì nông cạn biết bao nhiêu, không xứng được nghe thầy giảng bài.

Lý Hoán viết bảng xong, xoay người, thản nhiên liếc Trương Trình một cái, coi như cảnh cáo.

Khỏe môi Trương Trình cong lên. Hắn tự nhận là một người nội ngoại kiêm tu, cả trong lẫn ngoài, từ linh hồn đến thân thể, hắn đều muốn.

(nội ngoại kiêm tu: có tu dưỡng cả về tâm hồn, đạo đức lẫn cơ thể)

9. Chương 10

Chín giờ rưỡi tối, Lý Hoán đi coi tự học buổi tối về, Trương Trình đang ngồi lướt Weibo một cách hăng hái trên sa lon, thấy y về thì xoay màn hình lại cho y xem: “Em nhìn cái này đi.”

Lý Hoán mới nhìn một cái đã dời mắt, đem treo túi và áo khoác lên giá: “Làm nhiều quá rồi nên đâm chán hử?”

Trương Trình vội phản bác: “Sao có thể thế được, tìm kích thích mới thôi, tranh thủ lúc còn trẻ mà.”

Lý Hoán giương mắt, yên lặng nhìn hắn mấy giây: “Được.”

Trương Trình trên ghế sa lon cũng thành một khúc gỗ, được?! Hắn nhìn Lý Hoán mà không thể tin nổi, nhưng Lý Hoán chỉ yên lặng nhìn lại, ánh mắt ôn nhu cho hắn sự cổ vũ và khẳng định.

Đột nhiên hắn giật hết cả mình.

Trương Trình quay mặt vào tường đứng ngay ngắn, hai tay chống tường xong xuôi hết rồi, chỉ là cả người cứng đờ thành một cây gỗ thứ thiệt.

Lý Hoán cởi một cúc áo sơmi, bước tới, tay khoát lên bả vai đang căng cứng của hắn.

Mới năm phút trước, Trương Trình còn dè Lý Hoán, găm hết một lượt trên phần da thịt trần trụi của y, lại cần hai điểm nhỏ cách áo sơmi trước ngực.

Hắn đang găm găm đột nhiên lại dừng, bảo bối của hắn không đáng bị đối xử thô bạo đến vậy.

Tên đã ra dây thì không quay đầu lại, kết quả chính là người sắp bị đối xử “thô bạo” biến thành hắn.

Ngón tay mát lạnh của Lý Hoán chậm rãi chạy xuống từ vùng vai gáy, lướt đến khe hông chật hẹp, ngón giữa vẽ một vòng vòng ngoáy rồi thu tay về.

Một lúc không có động tĩnh.

Trương Trình nghiêng đầu qua chỗ khác: “Hửm?”

Lý Hoán nghiêng người hôn lên mắt hắn. Nhưng trong một phút chốc trước khi khép mắt lại, Trương Trình còn thấy rõ lỗ tai của y phớt hồng.

Trương Trình từ từ nhắm hai mắt lại, giả vờ không biết gì cả, để mặc cho hô hấp ứ đọng phát qua mi tâm, lên mí mắt.

Đầu hắn bất động, cơ thể xoay sang chỗ khác, mặt vẫn hướng về Lý Hoán, một tay sờ soạng, nâng má y lên, một tay đặt sau gáy y hơi dùng sức làm y cúi đầu, vẫn giữ tư thế nhắm mắt, tìm được đôi môi mềm mại, nhẹ nhàng hôn lên đó.

Một tay Trương Trình vân vê vành tai đang nóng lên của Lý Hoán, nghĩ thầm, bảo bối của hần quả nhiên cũng không nữ.

Đầu lưỡi còn đang nỗ lực triển miên cùng Lý Hoán, hai tay Trương Trình dời xuống vây lấy vòng eo nhỏ của Lý Hoán, dùng sức, ôm nhấc y lên.

Mới vừa đến bên giường, hai người đã cùng nhau ngã xuống chiếc giường mềm mại.

Quần của Lý Hoán bị Trương Trình lột hai ba cái là sạch sẽ, hần dúi đầu vào giữa hai chân Lý Hoán, cắn mút một đường từ phần da non mịn ở đùi trong lên đến rãnh cơ bụng, ấn xuống chôn bí ẩn ấy những vết hồng thuộc về chính mình, mặt hơi nghiêng qua, dùng đầu lưỡi vẽ từ phần gốc hướng lên trên, miêu tả một cây tính khí đang ngẩng cao đầu.

Lòng ngực Lý Hoán phập phồng thấy rõ, có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch, cả những tiếng thở gấp gấp của chính mình. Y đặt nhẹ tay lên ót Trương Trình, nhu nhu cái phần cứng cứng trên tay.

Trương Trình cắn quy đầu, cúi đầu xuống nuốt vào hơn nửa cây, phần đầu dù to lớn đâm tận vào sâu trong yết hầu, gây ra phản xạ nuốt vào có điều kiện. Yết hầu trượt xuống co lại đè ép dị vật đến từ bên ngoài, không những không làm giảm bớt cảm giác khó chịu mà trái lại còn nuốt vào càng sâu, cảm giác buồn nôn lâm râm thúc cho yết hầu tiếp tục co giật thêm một trận.

Trong mũi Lý Hoán nặn ra một tiếng kêu đau, ngón tay đặt trên đầu Trương Trình cứng lại trong chớp mắt, tiếp đó lại vô tình nắm chặt.

Không biết qua bao lâu, môi Trương Trình sớm đã tê mủi đến độ không còn tri giác, Lý Hoán mới bắn ra ở nơi sâu trong yết hầu.

Hần nhỏ tỉnh dịch ra giấy, nhìn ánh mắt mê man vẫn còn đắm chìm trong dư vị sung sướng của Lý Hoán, nhào lại đòi lấy một cái hôn triển miên.

Bảo bối của hần trước giờ chưa từng có lúc yếu đuối như vậy, quả có thể xưng là mặc cho người làm. Cái lưỡi linh hoạt của Trương Trình làm trời làm đất trong cổ họng, khuấy trộn vào mùi vị tanh nồng của tinh dịch.

Bàn tay Lý Hoán sờ xuống dưới, mò đến cái cây đang tràn trề sức sống để ngay ở bụng dưới của mình.

” Bảo bối...” Đầu lưỡi của Trương Trình bận đông bận tây, tiếng nói không rõ ràng tiết ra từ giữa răng môi của hai người.

Lý Hoán: “Ừ.”

” Bảo bối...”

Lý Hoán vẫn đáp lại bằng một âm mũi đơn giản.

Trương Trình buông môi y ra, hai cánh tay rắn chắc vòng chặt lấy Lý Hoán như muốn ghim chặt người vào trong lòng ngực, tiếp theo vùi đầu vào cấn cổ y, lại kêu một tiếng: Bảo bối!”

Ánh mắt Lý Hoán sâu lắng, nhìn đỉnh đầu đen nhánh của hần chăm chú, đầu ngón tay lướt qua làn tóc, làm Trương Trình hít sâu một cái, đi xuống theo cầu kết huyết quản (*).

(*) cái này tui không hiểu nè, huyết quản là tĩnh mạch, còn “cầu kết” thì baidu ra nút thắt/ nút xoắn, là nguyên văn sau dấu phẩy, thím nào biết thì cứu vớt tui với

Bản thân mình sao lại không muốn đem hết tất cả những gì mình có trao cho người đàn ông này, mong muốn hần bình an hạnh phúc, dành cho hần mọi điều vui vẻ trên đời.

Bên trong đôi mắt đậm màu kia mãi mãi là một hồ xuân xanh biếc, đào hoa triu càn, chỉ cần có cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, sẽ thành một trận mưa hoa lất phất.

Thông qua sự tiếp xúc da dẻ không hề có khoảng cách, Lý Hoán cảm nhận rất rõ ràng được rằng tính khí dữ tợn trong tay hưng phấn nảy lên theo động tác của mình, như con dã thú nhu thuận nằm xuống cho người ta vuốt lông, chỉ có hơi thở nóng hổi thì thoáng phun ra mới khiến người khác nhận biết được một chút thô bạo trong đó.

Giữa khoảng cách thở dốc, Trương Trình gặm cắn loạn xạ từng chút một trên cằm Lý Hoán, tay lại sờ lên tính khí nửa mềm giữa hai chân y, miệng trêu chọc: “Ây dô, bảo bối nhỏ có sức sống quá.” Ngay sau đó đã bị Lý Hoán bóp tay chặn lại, trên tay làm tiếp vài cái lại chơi cho bảo bối nhỏ sinh khí dồi dào gật gù đắc ý. Hắn giật giật thắt lưng, nắm lấy tính khí của Lý Hoán cụng đầu với của mình một cái, thở dốc: “Yo, chào bảo bối nha, lâu rồi không gặp nhớ em quá trời.”

Lý Hoán cười hần: “Lâu rồi không gặp?”

Trương Trình: “... Ừ... Một ngày không gặp, như cách ba thu, hăm —— nhiều ngày không gặp, đã là rất nhiều năm...”

Lý Hoán: “Thật không hổ là thầy giáo dạy Văn nha.”

Y như là nhịn không được cái tật nói nhiều của hắn, tốc độ trên tay cũng nhanh hơn, mạnh hơn, Trương Trình trong một lần không trụ được, bụng dưới căng chặt, lưng duỗi thẳng bắn vào tay Lý Hoán.

Gian phòng yên lặng đến nỗi kim rơi có tiếng cũng phải một lúc lâu, chỉ có tiếng thở dốc của hai người hòa vào nhau, mờ ám mà mơ hồ.

Sau khi Trương Trình bình tĩnh lại, híp mắt, trong tay hắn vẫn còn nắm một cây côn thịt, nhẹ nhàng thổi khí bên tai Lý Hoán: “Thầy Lý à... Có muốn học sinh giúp thầy ra không?”

Thân thể Lý Hoán hơi run lên, sau đó lâm vào mê man mất mấy giây.

Đón chờ y là một tràng cười to của Trương Trình, hắn ôm cổ Lý Hoán ra sức gặm gặm mấy cái.

Đến tận khi hơn nửa đêm đã trôi qua, Trương Trình vẫn còn vênh cao khoe miệng cười trong bóng tối, từng lần lại từng lần mò về chỗ Lý Hoán phản ứng, thỉnh thoảng không nghẹn được để lộ vài tiếng cười, cuối cùng bị cái chân dài của Lý Hoán đạp một cái rơi xuống giường.

10. Chương 11

Trương Trình gửi bảng thành tích và bảng xếp hạng toàn khối của các lớp 11 vào hòm thư của các giáo viên chủ nhiệm, lúc gửi có xem qua lớp của Lý Hoán, đại danh của Từ Xuân vẫn treo ở hạng nhất, nhất lớp, nhất khối như bình thường, cứ thế treo ra cái cảm giác kim kê độc lập luôn. Lại nhìn sang phải chút nữa, trừ một vài môn có ít điểm trừ, còn Vật lý Toán học Tiếng Anh đều tròn điểm.

Giải thích về một số từ ngữ trong đoạn trên (chùi mồ hôi)

Các lớp 11 nguyên là bát niên cấp các ban (), nhờ sự giúp đỡ của các bạn trong nhóm Hỗ trợ dịch thuật dành cho Editor – Beta Reader, tui đã lần ra được (có vẻ) là từ chỉ thể hệ sinh từ năm 2000-2009, mà truyện này tác giả viết năm 2017, nên có thể suy ra chính là chỉ các lớp thuộc khối 11

đại danh: ý chỉ một cái tên nổi tiếng và có sức ảnh hưởng, kiểu mà hề nghe thấy một cái là như sấm đánh bên tai ấy

kim kê độc lập: dịch nôm na là “gà vàng cô độc”, nghĩa bóng là người tài giỏi đứng một mình trên cao sẽ có cảm giác cô độc

Hắn nghĩ nghĩ về nam sinh không cao, tính cách lại ngại ngùng kia, cậu đeo một cái kính đen trên mũi, nếu mới nhìn sơ qua thì chẳng khác nào một con một cả đời chỉ biết đọc sách, chạy 1000 mét trong tiết Thể dục thôi mà đã thở như muốn mất nửa cái mạng vậy.

Vậy mà bây giờ cậu ta lại là hòn ngọc quý trên tay lớp 1.

Ngay từ lớp 10 Từ Xuân đã học ở lớp Lý Hoán, lúc đó Lý Hoán toàn thấy cậu ta cúi đầu viết tính tính cả ngày, lằm lằm không nói một tiếng, bạn học có chào hỏi thì cũng chỉ chào lại kiểu cho có...

Một tháng sau khai giảng, Lý Hoán và Trương Trình phải đi thăm hỏi gia đình học sinh.

Hôm đó là thứ bảy, bọn họ đi tìm theo địa chỉ, đứng trước một ngôi biệt thự ở vùng ngoại thành, Từ Xuân đứng trên lầu ở đằng xa nhìn thấy hai người, chạy lạch bạch xuống mở cửa cho họ.

Lý Hoán xoa xoa đầu cậu, hỏi: Trong nhà chỉ có mình em thôi hả?”

Từ Xuân ngẩng đầu nhìn y: “Ba em đi làm rồi.”

Trương Trình nhìn tay Lý Hoán dời qua vai Từ Xuân.

“Có thể dẫn hai thầy vào thăm vườn hoa nhỏ của em một lúc được không?”

Từ Xuân giới thiệu về nơi mà cậu sinh hoạt từ nhỏ đến lớn như một đứa trẻ. Trên mặt cậu không có vẻ thích thú, cũng không có vẻ ghét bỏ, phần nhiều là hờ hững theo thói quen, chỉ đến khi giới thiệu đến phòng đọc sách nhỏ của mình, đôi mắt cậu mới sáng lên một chút.

Cha mẹ ly hôn năm cậu mười hai tuổi, đứa trẻ có chỉ số thông minh vượt trội này vừa có vẻ như đã núp xuống bên dưới bàn học thời niên thiếu chỉ trong một đêm, vừa giống như đã sớm lớn lên, trở thành một người trưởng thành tách biệt với thế giới, không vui vì người không buồn vì mình.

Giờ đây đàn thú nhỏ tách bầy đang từ từ trở về, trời đông giá rét thì tụ lại cùng chen ấm, giữa đêm tối hắt nhìn một ngôi sao sáng yếu ớt mà cứng cỏi cách đó không xa, cuối cùng cũng khiến cho mình trở thành một ngọn đèn.

Hai năm tiếp theo, sương lạnh hạ nóng trong gió trong mưa vẫn cùng đi.

Trương Trình nhún gùi đi xong, thả lỏng bản thân tựa lưng vào ghế ngồi.

Thầy Lý là người thầy tốt của bọn nhóc con lớp 1, là tình yêu cả đời của một mình hắn, bảo bối của hắn.

oOo

Chito: Chương này ngắn mà khó edit vãi.__. Có nhiều chỗ tư duy triết học dữ quá, tui không hiểu nổi đành để y nguyên, cầu cao nhân giáng thể thôi.-.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-truong-va-thay-giao-ly>